

*Věnováno Matějovi a jeho mamince,
LP 2011.*

POHÁDKOVÉ POVÍDKY na dobrou noc

Napsal: © *Jaromír Černoohorský*

Obálka: © *Marika Paulíková*

ISBN 978-80-87415-31-3

Vydáno ve spolupráci s náboženskou obcí
Církve Československé husitské, Vratislavova 8, Praha 2

Předmluva pro dospělé:

V současné záplavě mnoha moderních dětských hrdinů, pocházejících z anglosaského a asijského prostředí jsem se rozhodl vytvořit pásmo pohádek či povídek o zvířátkách ze zdejšího středoevropského regionu. Pohádkové příběhy mají pobavit i poučit malého čtenáře či posluchače a lze je snadno při čtení těm nejmenším variabilně a konverzačně přizpůsobovat a objevovat v nich i historiky a poučení ze současného života i z vlastní zkušenosti.

Postavami jsou zvířátka, která se nedopouští násilí ani nečestnosti a jsou tak protikladem četných postav většiny příběhů ze současnosti.

Předmluva pro děti:

Milé děti,

napsal jsem pro vás knížku pohádkových povídek z české přírody, které se, věřte – nevěřte, skutečně staly.

Možná, že ne tak přesně, jak je napsáno, možná jsem něco zapomněl nebo si trošku domyslel, ale tato zvířátka skutečně někde žijí, i když se některá z nich jmenují jinak než v knížce – o to mne požádala, protože mají ráda svůj klid - a také asi nechtějí, aby je při setkání někdo žádal o podpis do památníčku, a některá zase naopak, ta vám klidně otisknou packu nebo drápek. Je to jako s lidmi, každé zvířátko je jiné, a to je dobře.

Ostatně – posuďte sami.

Vybral jsem pro tuto knížku jednadvacet pohádkových povídek, a pokud se vám budou líbit, mám připravené další. Tak dávejte pěkně pozor, ať o nic nepřijdete

Na kraji lesa

Jednoho lednového dne konečně trochu roztál sníh a tři zajíčci – kamarádi se mohli vydat ze svého úkrytu pod borovými větvemi na kraji lesíčka za potravou. Nejstarší Bedříšek se pečlivě rozhlédl kolem a pak vyskočil z úkrytu. Za ním poslušně Dupík s Hopíkem, jenom tak pomaloučku a opatrně. V dálce na poli sice zahlédli dva pejsky, kteří se tam honili – ale zkušený Bedříšek malé kamarády uklidňoval, že pejskové jsou daleko a zajíčkové jsou od nich navíc po větru, tak proto nemohou pejskové zajíčky cítit. Po větru? – divili se malí zajíčkové. Ano – to znamená, že vítr fouká od pejsků k nám. Kdyby však foukal obráceně, od nás k pejskům, tak k nim přinese naši vůni, kterou ti pejskové, protože mají velmi dobrý čich, ucítí i na velkou dálku. Potom by nás hned vystopovali, a zrovna jsou to kokřici, a to jsou, panečku, nějací stopaři. A také lovci – povídá Bedříšek. Na ty musíme dávat vždycky pozor, a zbytečně je nezlobit, protože jsou rychlí jako vítr – poučoval oba mladé zajíčky.

Jééé - zavolal najednou Hopík, podívejte se, tady leží na sněhu pěkný zelený salátek. A skutečně, nedaleko od místa jejich úkrytu ležely na sněhu natrhané salátové lístky, čerstvé a pěkně zelené. A jak jsou šťavnaté a dobré - pochvalovali se oba malí zajíčci, kteří se do nich hned s chutí pustili. Jen Bedříšek ještě ostražitě

a pečlivě pozoroval okolí, jestli není nablízku nějaké nebezpečí. Potom se i on pomalu pustil do zelené pochoutky.

Asi nám to tady přichystali nějakí dobří lidé - usoudil Bedříšek, když se dosyta najedli a zase spolu seděli v bezpečném úkrytu pod hustými větvemi. Netušili vůbec, že jim tam tu dobrotu přinesli právě lidé společně s oběma pejsky, kteří se stále ještě v dálce vesele honili po zasněženém poli.....

Po vydatném obědě a následném odpočinku se malí zajíčci zase chtěli trochu proběhnout po zasněženém lese, možná také, aby se trochu zahřáli a třeba i našli ještě něco dobrého k snědku. Vyběhli jako vítr ze svého úkrytu a starší Bedříšek jim sotva stačil. Musel však za nimi běžet, aby se jim někde něco nestalo – jsou to ještě takoví mladí, nezkušení a také trochu ztřeštění chasníci, nástrah tohoto světa dosud neznalí - myslel si přitom starší zajda.

A tak pobíhali po lese sem a tam - tam a sem, potkávali různé jiné obyvatele zdejšího lesního hájemství, ostatní zvířátka i ptáčky, hledající v té studené zimě také něco k snědku, anebo se jenom navzájem navštěvující.

A jak tak zajdové hopkali, přihopkali až k rybníčku.

Byl – toť se ví – zamrzlý, a některá zvířátka se na něm dokonce po ledě klouzala. Například myška GITUŠKA s myšákem Robertem, žijící na nedalekém poli, a dokonce to neobratně zkoušela i veverka Terka.

Když to zajíčci uviděli, smíchy se za svá právě najedená břicha popadali, a hned, že si to také vyzkouší. Pouze starší Bedříšek byl přece jenom trochu opatrnější a pečlivě zkoušel, jestli není led někde tenký. Ale všechno bylo v pořádku, protože stále mrzlo a tak se zaječí trio vydalo na ledovou plochu. To vám byl tanec! Všichni neustále padali a zase se zvedali a zase padali – a tak pořád dokola - a všechna ostatní zvířátka – na ledě i kolem rybníčku – ta se zase tentokrát smála jim. Smál se i starý jezevec Fanda, který do té doby nedaleko ve své noře spal poctivým zimním spánkem a ten hlasitý a veselý smích ostatních zvířátek jej probudil a donutil vylézt z úkrytu, aby se podíval, co to tam ta mládež tropí za povyk.

První se vzpamatoval Bedříšek, který se opatrně po ledě odkutálel na břeh přímo před Fandu a provinile se před něj postavil s jedním uchem svěšeným a druhým vztyčeným, takže se Fanda rozesmál ještě více. Copak to tu, zajdo, tropíte? - volal zvesela na Bedříška.

Ale, kmotříčku jezevče, mysleli jsme, že je to klouzání po ledě jednoduchá záležitost a tuze jsme se smáli ostatním, a když jsme se pokusili o totéž, tak jsme dopadli ještě mnohem hůře. Vidíš to, vidíš – nemáte se smát nikomu za to, co sami nedokážete. To bys ale měl vědět - jsi již dost zkušený – a nepouštět se do stejných lehkovážností, jako ti dva tvoji malí chasníci – pronesl trochu káravě starý jezevec k Bedříškovi. Ten se zatvářil nanejvýš stydlivě a řekl, že si příště dají pozor

a již se taková ani jiná podobná příhoda nebude opakovat, podal na to Fandovi slavnostně svojí mrazem zkřehlou packu a hned potom všichni tři zajíčci zase odpelášili do svého úkrytu na kraji lesa.

V lesní rokli

Byl krásný, jasný, trochu mrazivý únorový den a v tichu lesa se u rokli sešla zvířátka z blízkého okolí: dvě srnky – Anetka a Žanetka, veverka Terka, liška Eliška, prasátko Ferdinand a na větev mladého buku nad nimi se posadil špaček Vašek, který zůstával přes zimu v lesíčku a bydlel v malém příbytku na nedalekém vykotlaném starém stromě. Debatu vedla veverka Terka, která seděla na vysokém pařezu, odkud měla dobrý výhled na ostatní zvířátka i na celou lesní rokli, ve které některá přítomná zvířátka pobývala.

Sešli jsme se tady proto, abychom pomohli našim kamarádkám srnkám, které bydlely v mlázi nedaleko odtud. Kus lesa a celé mlázi lidé vykáceli a srnky teď v zimě nemají kde bydlet - povídá Terka. Chrochro, kdyby byly menší, mohly by bydlet u nás v jeskyňce, chrochrochro - povídá prasátko Ferdinand. No, nevím, co by na to řekli tvoji rodiče, Ferdáčku - povídá liška Eliška. Mám však nápad: mohli bychom jim pomoci vystavět nový příbytek tady v naší rokli. Tady je klid, lidé sem nechodí a kácet stromy snad již také nebudou. Na to ale sami nestačíme - vmísil se do debaty dosud jenom poslouchající špaček Vašek. Vím to, vím – povídá Eliška a Terka také smutně přikyvovala. V tom - odkud se vzal – přiběhl k rokli pejsek Libor z nedaleké vesnice. Liška se nejprve polekala, ale Libor